



Анна Ахматова

Тень моя
на стенах твоих...

Анна Андріївна (Горенко)Ахматова 1889 - 1966

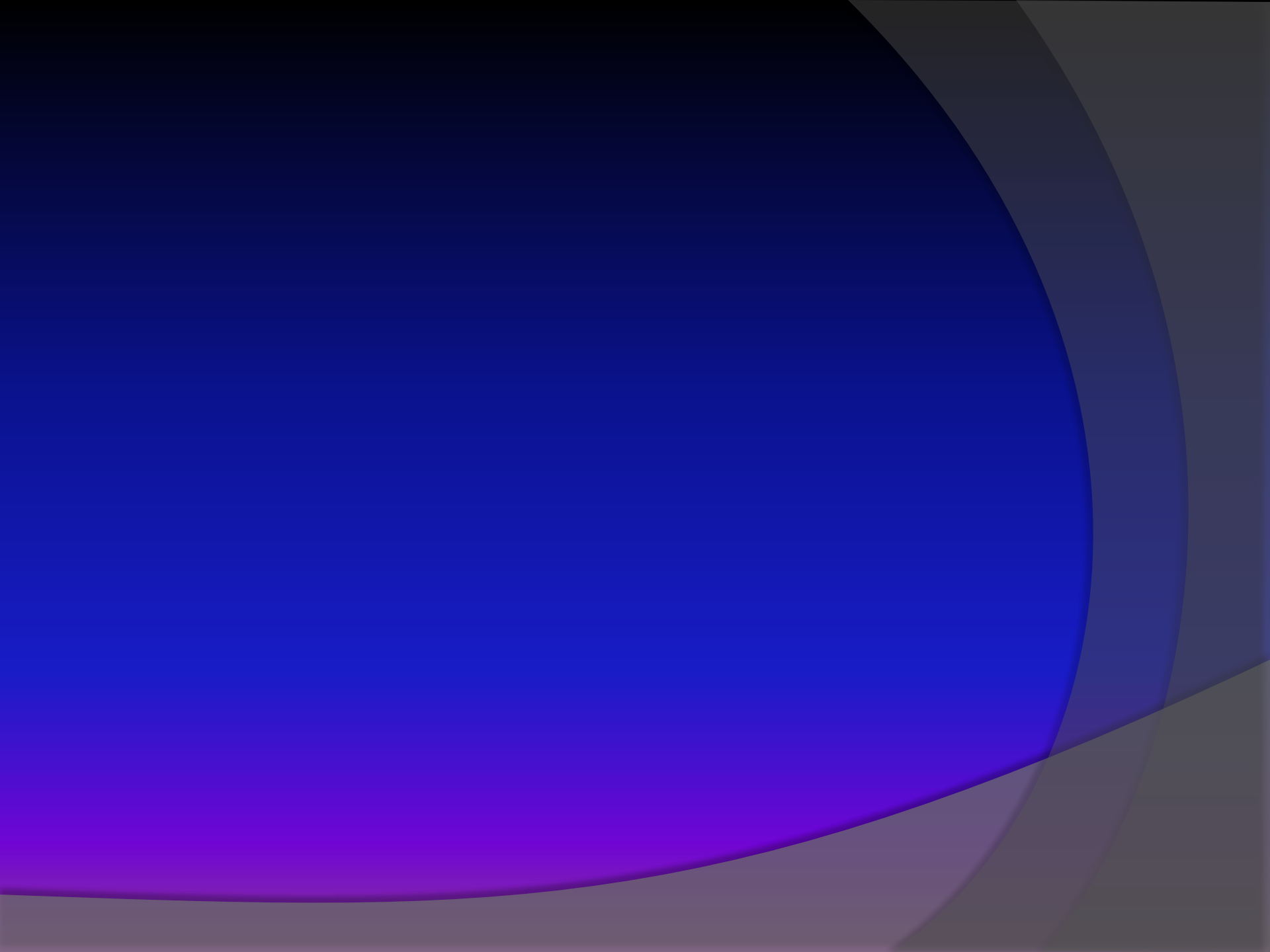


А. А. Ахматова. Фотография Е. П. Рясова. 1960

В этой жизни я
немного видела,
Только пела и ждала.

А.

Ахматова





Літо проводила під
Севастополем.

«Самое сильное
впечатление этих лет
– древний Херсонес,
около которого мы
жили.»

З автобіографії



- 1903 - знайомство з Миколою Гумільовим. (Гумільов М.С. - поет, перекладач, критик)
- 1904 - 1905 - написані найбільш ранні вірші Ахматової
- 1907 - «На руці його багато блискучих кілець ...». Перший опублікований вірш. З'явилося в паризькому журналі, що видавався М. Гумільовим.



- 1910 - «... 25 квітня я вийшла заміж за М. Гумільова, і ми поїхали на місяць в Париж ». (З автобіографії)
- У Парижі художник Модільяні зробив олівцем портрет Ахматової.
- 1912 - вийшов у світ перший збірник віршів «Вечір»



1 жовтня 1912 - народився син Лев. (Лев Миколайович Гумільов - історик, географ, спеціаліст з етногенезу народів Євразії)

- 1914 - вийшла друга книга віршів « Четки »
- 1917 - побачила світ книга віршів « Біла згряя »
- 1921 - надрукована книга віршів «Подорожник»
- На похоронах А.Блока дізналася , що заарештований Н. Гумилев , нібито за участь у контрреволюційній змові .
(Справа була сфабрикована органами ВЧК)
- 1922 - надрукована книга віршів « Anno Domini »
« З середини 20 -х років мої нові вірші майже перестали друкувати , а старі передруковувати ... У 1925 р. ЦК виніс постанову (не опублікована у пресі) про вилучення мене з обігу ».

з автобіографії

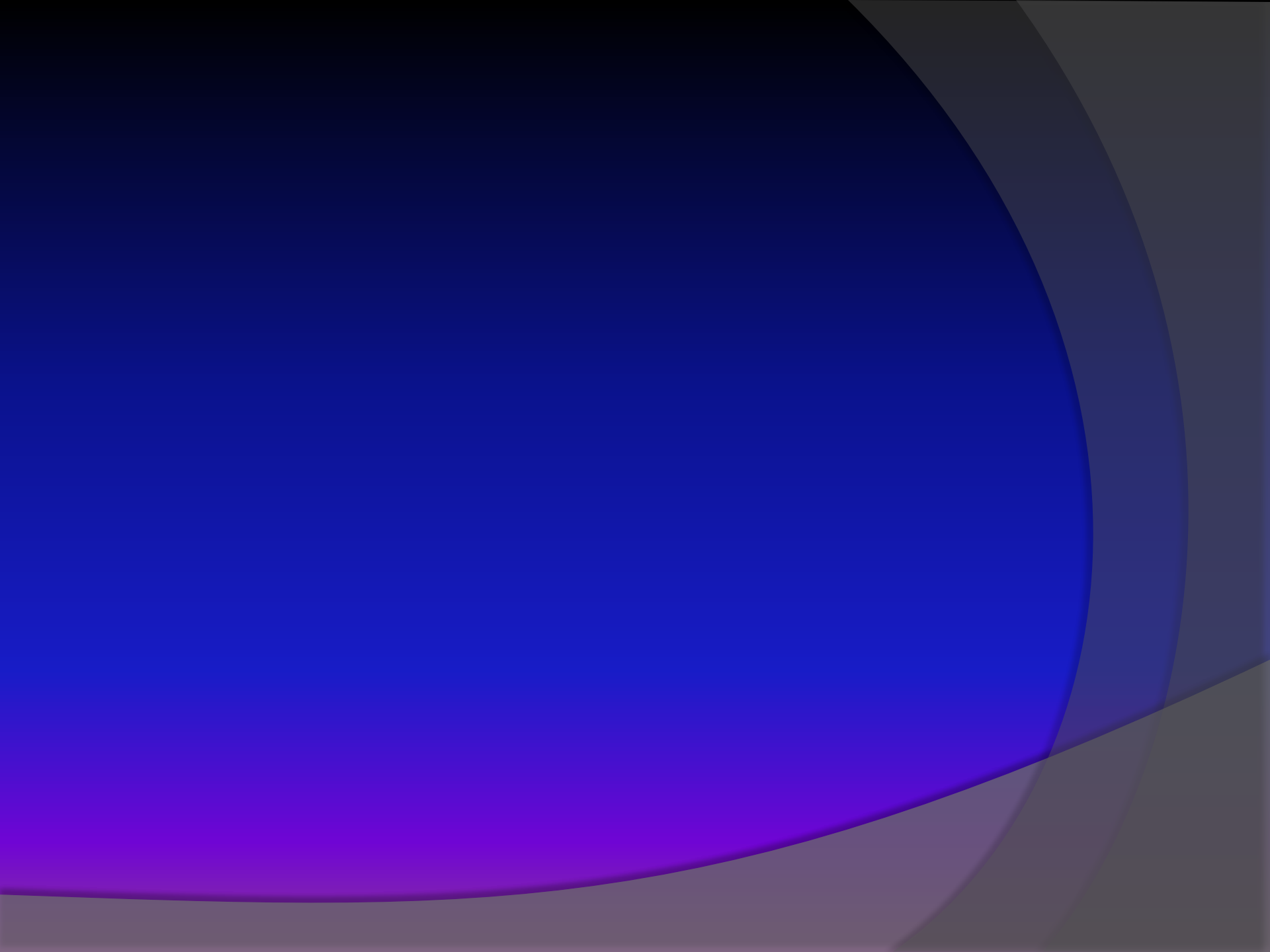


А. А. Ахматова. Фотография М. С. Наппельбаума. 1925

- 1935-Арешт сина Ахматової. (Його заарештовували тричі - в 1935, 1938 і 1949 рр..)
- Після арешту сина в 1938 р. Ахматова почала поему «Реквієм.»
- 1940 - вихід у світ збірки «З шести книг»



- 1941 -1944-Під час блокади Ленінграда була в евакуації в Ташкенті. Повернулася в червні спочатку до Москви, потім до Ленінграда.
- 1946 - Постанова ЦК партії «Про журнали« Звезда »і« Ленинград »», після якого всі книги Ахматової пущені під ніж, а вона сама виключена зі Спілки письменників.





- 1965 - побачила світ остання книга «Біг часу»
- 5 березня 1966 - померла Анна Ахматова в Домодедове, під Москвою. Похована в Комарові, поблизу Петербурга.

АКМЕЇЗМ- літературна течія

- Від грец. акме - 1) вершина, розквіт;
2) вістрі - загостреність акмеїзму
проти символізму.
- Девіз акмеїстів: «ясність, простота, утвердження,
реальність життя».
- Акмеїсти приємлют світ краси, звучний, пахне,
реальний. Тільки він і має бути предметом поезії.

АКМЕІЗМ у ТВОРЧОСТІ

АХМАТОВОЇ

- ❖ Дослідники зазначають, Анна Ахматова як поет прямувала шляхом віднайденого нею нового художнього реалізму, що був пов'язаний із традиціями російської класичної поезії. Тоді ж рання творчість Ахматової відобразила принципи акмеїстичної естетики.
- ❖ Безумовно, що ці принципи були творчо індивідуально усвідомлені та засвоєні. Чи могла Анна Ахматова взяти за зброю заклик акмеїстів сприймати дійсність "у всій сукупності краси та неподобств"? Якщо звернутися до її біографії, то можна однозначно відповісти на це питання. Її життя було наповнене і красою кохання, і непомірним стражданням. Анна Ахматова вважала, що "всі ми живемо заради майбутнього", мабуть, тому її лірика сповнена глибинного драматизму, гострого відчуття хиткості, дисгармонійності буття, передчуттям катастрофи.

За спогадами Лідії Чуковської, коли в Ахматової питали, чому її вірші такі сумні, вона відповідала, що ця недоладність пояснюється особливостями її біографії. Вірші, навіть геніальні вірші, ніколи не дарували щастя своєму автору, проте пристрасть писати ще і ще від цього не зникала.

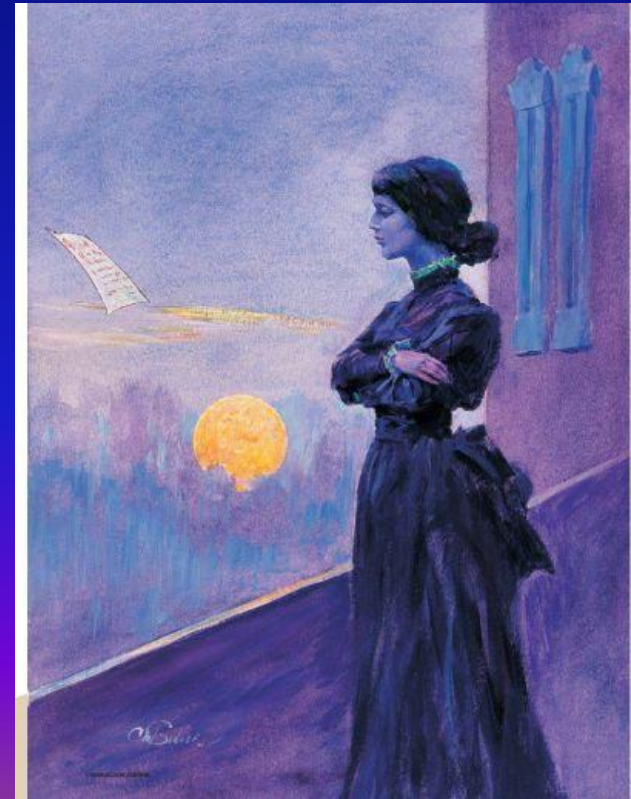


- Блок називав її творчість винятковою на тлі творчості інших поетів-акмеїстів. А вона сама ніколи не приховувала, що творчість Блока була для неї опорою на ранньому етапі.
- У 1914р Ахматова дарує Блоку примірник "Чоток" із двовіршем-посвятою, який розкриває характер її ранньої творчості з мотивами і образами лірики поета. Блок пробудив музу Ахматової ("від тебе приходила до мене тривога й уміння писати вірші").



- Перші збірки її віршів — "Вечір", "Чотки", "Біла зграя" — являють собою інтимну лірику.
- "Вечір" — таємничий час, коли народжуються нові невідомі почуття, але водночас губиться те, що було "близьким, знайомим". "Вечір" — це книга жалю, співчуття, передчуття занепаду, душевних дисонансів. Ця лірика відображає надії, що загинули, ілюзії кохання, що розсіялися, розчарування, печаль:

Но мне непонятен серых глаз испуг,
И ты виновник моего недуга.
Коротких мы не учащаем встреч.
Так наш покой нам суждено беречь.



- Лірика Ахматової логічно точно передає найтонші спостереження, її вірші набувають характеру епіграми, часто закінчуються афоризмами, сентенціями, в яких відчутний власний голос і настрій автора: "Но в мире нет людей бесслезней, надменнее и проще нас".
- Доля Ахматової, нерозривно пов'язана із творчістю, — це щось більше, ніж доля звичайної земної жінки: це символ скорботи, сирітства, гордині та мужності.



● Для порятунку від цього пекучого нестерпного болю, що називається коханням, залишається лише одне — займатися творчістю. У безсмертних словах поезій живе голос коханого, його подих, його поцілунок. Цей вогонь не спроможні загасити ні страх, ні забуття. Ми живемо заради майбутнього, але це майбутнє по-різному може зустріти нас. Тому кожна мить насолоди, кожна мить краси закарбовується в пам'яті для того, щоб освітити самотню безпомічну старість:

И если трудный путь мне предстоит,
Вот легкий груз, который мне под силу
С собою взять, чтоб в старости, в болезни,
Быть может, в нищете — припоминать
Закат неистовый, и полноту
Душевных сил, и прелесть милой жизни.



А ты думал - я тоже такая...

А ты думал - я тоже такая,
Что можно забыть меня,
И что брошусь, моля и рыдая,
Под копыта гнедого коня.
Или стану просить у знахарок
В наговорной воде корешок
И пришлю тебе странный подарок -
Мой заветный душистый платок.
Будь же проклят. Ни стоном, ни
взглядом
Окаянной души не коснусь,
Но клянусь тебе ангельским садом,
Чудотворной иконой клянусь,
И ночей наших пламенным чадом -
Я к тебе никогда не вернусь.



Есть в близости людей заветная черта

Есть в близости людей заветная черта,
Ее не перейти влюбленности и страсти,--
Пусть в жуткой тишине сливаются уста,
И сердце рвется от любви на части.

И дружба здесь бессильна, и года
Высокого и огненного счастья,
Когда душа свободна и чужда
Медлительной истоме сладострастья.

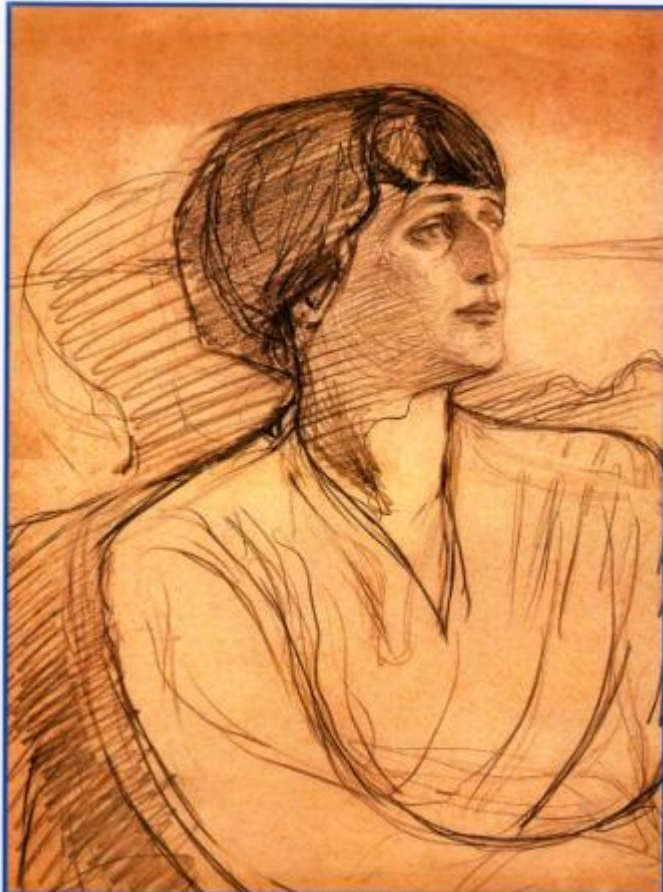
Стремящиеся к ней безумны, а ее
Достигшие -- поражены тоскою...

Теперь ты понял, отчего мое
Не бьется сердце под твоей рукою.



Анна Ахматова в живописі

Н.И.Коган 1929



Кстати на стр. 27

Н.И.Коган. Портрет А.Ахматовой. 1929

Н.И.Альтман 1914



З.Е.Серебрякова 1922



З.Е.Серебрякова. Портрет А.Ахматовой. 1922

О.Л.Делла Вос-Кардовская 1915



О.Л.Делла Вос-Кардовская. Портрет А.Ахматовой. Царское Село. 1915.

Ахматова выстояла, выстояла в значительной степени благодаря своим стихам, «священному ремеслу», с которым «и без света миру светло», благодаря своей способности слышать музыку природы и тишину земли, благодаря способности сосуществовать всем страдающим людям. Ахматова, сознавая естественность и неизбежность несчастья, преодолевает это несчастье и достойно противостоит превосходящим силам судьбы.

Многие стихи Ахматовой для нас звучат как молитвы или как звуки благовеста, которыми наполняется наша душа, как мелодия, одухотворяющая нашу бытовую жизнь, наши монотонные будни, как добрая, радостная весть. Они возвещают нам о жизни, пронизанной светом веры и поэзии, они будят нашу уснувшую совесть.

В.И.Влащенко

Н. А. Тырса 1928



Ю. Анненков 1921

